

Vistelse i byn Hemja, Nepal november-december 2012 - En berättelse av Dr Torsten Lindeborg; volontär på Snow View English Bording School:

År 2001 åkte min fru Guje och jag första gången till Nepal med researrangören Swed-Asia Travels. 2011 återvände Guje tillsammans med våra söner och denna gång var det åter dags för Guje och mig att gemensamt åka. Om man besöker Nepal är det förstas fantastiskt med Himalayas vyer, de vackra dalgångarna och som kontrast djungeln i Chitwan, i södra delen av landet. Det som dock är mest fantastiskt är att på skolan träffa lärare och skolelever och möta deras vardag... Lärarna är så entusiastiska i sitt arbete och eleverna så ivriga att lära sig. Vi besökte alla klasser från de yngsta förskoleklasserna till de äldsta i klass 10. De minsta i rosarutiga skoluniformer var sprudlande och livliga men även där rådde god disciplin. De äldsta var lite tonårsaktigt blyga men fortfarande lika glada i att få kunskaper.

När vi första dagen anlände pågick morgonsamling med 450 elever uppställda på skolgården (utrymmena på skolan både utomhus och inomhus skulle bara räcka till 120 svenska elever). Man sjöng nationalsång och utförde morgongymnastik. Sedan hälsades vi svenska gäster välkomna och fick enligt nepalesisk välkomstradition varsin tagetes-krans runt halsen (mala) och en röd färgklick i pannan (tikka, färgat kalk).

Eftersom jag är läkare ägnade jag mig åt sjuk/hälsovården på skolan. Biträdande rektorn hade ramlat och skadat armbågen veckan innan – det blev undersökning avseende ömhet och rörlighet samt granskning av röntgenbilder. Nästa uppgift: Det finns ett litet sjukrum på skolan – där har tidigare volontärer lagt ned mycket arbete på att utrustningen skall vara optimal, men nu behövdes en översyn.

Tillsammans med en "medicine kandidat" och biträdande rektorn gjordes en hälsoundersökning av skolans elever. Kandidaten och en lärare vägde och mätte och frågade ut barnen om deras eventuella besvär. De som inte mätte bra skickades sedan vidare till mig – det blev drygt 40 barn att undersöka. För att jag skulle se förtroendeingivande ut så hade man låtit sy upp en enkel läkarrock och så hade jag försetts med en färgglad "tupi" – en traditionell nepalesisk hatt. De äldre barnen var så duktiga på engelska att vi klarade oss utan tolk, med de yngre fick jag hjälp av en lärare. De vanligaste hälsoproblemen var huvudvärk och synbesvär! Det tolkar jag som beroende på att de pluggar så flitigt, kanske litet för flitigt, och då ofta i dåligt ljus hemma.

Den allra sista dagen gjorde jag tillsammans med den lokala Röda Kursgruppen en "expedition" till en by dit vägförbindelse saknas. Där finns en liten skola med 18 elever alldeles utanför byn. När vi kom dit började det hela med en speciell ceremoni innehållande tre tal av Rödakors "potentater", välkomstkranor till mig och lärare från skolan samt nedläggande av tagetes framför ett foto av Henri Dunant, Röda Korsets grundare. Sedan blev det läkarmott, också denna dag blev närmare 50 patienter undersökta. Det var väldigt olika frågeställningar, och patienter i alla åldrar.

Naturligtvis hade Guje & jag under tiden i Hemja hälsat på hemma hos "vår" familj, familjen Adhikari; pappa (vaktmästare i närliggande tibetansk skola), mamma (analfabet, hemmafru, talar bara Nepali), Sangita (studerar på economicollege i Pokhara), Anita ("science college"-student i Pokhara), Shubita (klass 8 på Snow View English Bording School) liksom lillebror Sanju (brevkompis med vårt äldsta barnbarn Iris i Falkenberg och 3 år yngre än Shubita). Vår första resa i Nepal resulterade i att vi blev skolfaddrar till systrarna Sangita och Anita för 10 år sedan.

Sedan vi lämnat Hemja och skolan för andra delar av Nepal for vi genom hisnande vackra dalgångar till Lumbini i södra Nepal – Buddhas födelseort och en viktig vallfartsort för buddister från hela världen. Här fick vi uppleva intensiv andlighet och beskåda fantastiska stupor/pagoder.

Torsten Lindeborg, Eskilstuna feb 2013

(Bild t.h. delar av familjen Adhikari)

